

Δεν ξέρω ακόμα πώς θα με ονομάσουν. Απ' έξω, είναι αναποφάσιστοι, προσπαθούν να κατασταλάξουν ανάμεσα στο Μαξ και στο Χάινριχ. Μαξ, προς τιμήν του Μαξ Σόλμαν, του διοικητικού διευθυντή του σπιτιού που όπου να 'ναι θα με υποδεχτεί. Ή Χάινριχ, ως φόρο τιμής στον Χάινριχ Χίμλερ, στον οποίο ανήκει η ιδέα της σύλληψής μου και της σύλληψης των υπόλοιπων συντρόφων μου που έπονται.

Προσωπικά, θα προτιμούσα το Χάινριχ. Τρέφω μεγάλη εκτίμηση για τον *χερ* Σόλμαν, αλλά πρέπει να κοιτάς πάντα ψηλά στην ιεραρχία. Ο *χερ* Χίμλερ είναι πιο σημαντικός από τον *χερ* Σόλμαν. Ούτε λίγο ούτε πολύ είναι το δεξί χέρι του Φύρερ.

Όπως και να 'χει, δεν έχει και πολλή σημασία, δε θα ζητήσουν τη γνώμη μου.

Έχουμε 19 Απριλίου 1936. Σχεδόν μεσάνυχτα.

Θα έπρεπε να έχω γεννηθεί ήδη από χθες, αλλά δεν ήθελα. Δεν έβρισκα κατάλληλη την ημερομηνία. Οπότε έμεινα στη θέση μου. Ακίνητος. Παγωμένος. Ω! Αυτό κά-

νει φυσικά τη μητέρα μου να υποφέρει, αλλά είναι γενναία γυναίκα και ανέχεται αυτή την καθυστέρηση χωρίς να παραιπονιέται. Εξάλλου είμαι σίγουρος πως το εγκρίνει κι εκείνη.

Η επιθυμία μου, η πρώτη της προσεχούς ζωής μου που όπου να 'ναι θα ξεκινήσει, είναι να γεννηθώ στις 20 Απριλίου. Γιατί αυτή είναι η ημερομηνία των γενεθλίων του Φύρερ μας. Αν γεννηθώ στις 20 Απριλίου θα είμαι ευλογημένος από τους αρχαίους γερμανικούς θεούς και θα αναγνωρίσουν στο πρόσωπό μου τον πρωτότοκο της ανώτερης φυλής. Της Άριας φυλής. Αυτής που στο εξής θα κυριαρχεί στον υπόλοιπο κόσμο.

Αυτή την ώρα που σας μιλάω, λοιπόν, βρίσκομαι μέσα στην κοιλιά της μητέρας μου και όπου να 'ναι επίκειται η γέννησή μου. Δε μένουν παρά μερικά λεπτά ακόμα να κρατηθώ. Αλλά περιμένοντας, δε φαντάζεστε πόσο πολύ άγχος έχω. Έχει δεθεί κόμπος το στομάχι μου! Ανησυχώ τόσο πολύ! Παρόλο που δεν έχω κανένα λόγο να αμφιβάλλω για τον εαυτό μου, φοβάμαι ότι το χνούδι που καλύπτει το βρεφικό μου κρανίο –και τα μαλλιά μου όταν αργότερα θα μεγαλώσουν– δε θα είναι αρκετά ξανθό. Μόνο που *πρέπει οπωσδήποτε να είναι ξανθό!* Ένα ξανθό πλατινένιο. Όσο πιο ανοιχτό γίνεται, χωρίς την παραμικρή καστανή ανταύγεια που θα μπορούσε να το σκουραίνει. Τα μάτια μου, τα *θέλω* γαλανά. Ένα γαλανό διάφανο, σαν το νερό το καθαρό που όταν το κοιτάς έχεις την αίσθηση ότι θα σε ρουφήξει στα δάθη του. Θέλω να είμαι μεγαλόσωμος και δυνατός... Ω, μα δεν μπορώ να εκφραστώ σωστά! Αυτό που είπα ακούγεται επίπεδο και αδιάφορο, δεν καταφέρνω να βρω τις κατάλληλες λέξεις. Φυσιολογικό. Δεν είμαι ακόμα ολοκληρωμένος, δεν είμαι παρά ένα βρέφος... Καλύτερα θα ήτανε να σας μεταφέρω τις λέξεις του ίδιου

μας του Φύρερ. Άκουσα μια διάλεξή του πριν από μερικούς μήνες, ήμουν τότε μικροσκοπικός, ένα απλό έμβρυο, αλλά η φωνή του ήταν τόσο δυνατή, τόσο ζωντανή, τόσο ισχυρή που κατάφερε να βρει τον δρόμο της και να φτάσει ως εμένα. Ρίγησα από ευχαρίστηση και ήταν εξάλλου εκείνη η στιγμή που έδωσα την πρώτη μου κλοτσιά στην κοιλιά της μαμάς μου. Για να δηλώσω τη χαρά μου.

Ο πολυαγαπημένος μας Φύρερ είπε λοιπόν: «Πρέπει να χτίσουμε έναν καινούριο κόσμο! Ο νεαρός Γερμανός του μέλλοντος πρέπει να είναι ενκίνητος και νευρώδης, γρήγορος σαν λαγωνικό, ανθεκτικός σαν να είναι φτιαγμένος από δέρμα και σκληρός σαν το ασάλι των Κρουπ!»¹

Ορίστε. Αυτό ακριβώς θέλω κι εγώ: να είμαι ενκίνητος. Νευρώδης. Γρήγορος. Ανθεκτικός. Σκληρός. Να δαγκώνω αντί να πιπιλάω. Να ουρλιάζω αντί να μυξοκλαίω. Να μισώ αντί να αγαπώ. Να διεκδικώ αντί να ζητώ. Ω! Αγαπημένη μου Φύρερ, φοβάμαι μη σε απογοητεύσω! Αλλά δε θα σε απογοητεύσω! Πρέπει οπωσδήποτε να ανακτήσω την ψυχραιμία μου. Γιατί όλη αυτή η ανησυχία; Είναι γελοία, αδικαιολόγητη, είναι προφανές ότι θα μοιάσω στη μαμά.

Επιτρέψτε μου να σας μιλήσω για τη μαμά. Μεγαλόσωμη. Ξανθιά. Δένει τα όμορφα χρυσαφένια της μαλλιά πίσω από τον λαιμό της ή τα πλέκει και τα στερεώνει γύρω από το κεφάλι της σαν στέμμα. Δε μακιγιάρεται ποτέ. Το μακιγιάζ είναι καλό για τις ανατολίτισσες, για τα μαύρα τους μάτια που έχουν το χρώμα του κάρβουνου σαν τις κασαρίδες! Αηδιαστικό! Το μακιγιάζ είναι κατάλληλο μόνο για τις πουτάνες! (Μπορεί να μην είμαι παρό ένα μωρό, αλλά δε φοβάμαι τις άσχημες λέξεις. Δεν έχει νόημα να μη μιλάει

---

1. Πανίσχυρη γερμανική οικογένεια βιομηχάνων χάλυδος. (Σ.τ.Μ.)

κανείς με ειλικρίνεια, ή και ωμά ακόμα, σε ένα μωρό. Το μόνο που θα καταφέρει είναι να το καταντήσει αδύναμο και δειλό.) Ας επιστρέψουμε στη μαμά και στα μαλλιά της: είναι ολόισια σαν βέργες, δεν έχει χρησιμοποιήσει ποτέ προϊόντα για να αποκτήσει απαίσιας μπούκλες ή για να αλλάξει το χρώμα τους –αυτά είναι κατάλληλα μόνο για τις πόρνες!–, δεν καπνίζει, γιατί αυτό καταστρέφει τη γονιμότητα, και έχει φαρδιά περιφέρεια. Δεν είναι από τις γυναίκες που θα τσιμπολογήσουν το φαγητό τους για να παραμείνουν αδύνατες. Εξάλλου, στην αυγή ενός πολέμου, κάτι τέτοιο θα ήταν πραγματικά γελοίο, γιατί οι προμήθειες θα εκλείψουν μια μέρα και πρέπει να επωφεληθούμε από την αφθονία όσο μπορούμε ακόμα να την απολαύσουμε.

Η μαμά φοράει μια καφέ φούστα, λευκό πουκάμισο και παπούτσια πάντα χωρίς τακούνια. Χάρη στη φαρδιά της λεκάνη, με κυοφόρησε χωρίς κανένα πρόβλημα. Προτού πάρει την άδεια κύησης, εργαζόταν εδώ, στο σπίτι του Σταϊνχέρινγκ, στα περίχωρα του Μονάχου. Συμμετείχε στον σχεδιασμό και στη διακόσμηση του βρεφοκομείου μας. Γιατί, οπωσδήποτε δεν το γνωρίζετε, αλλά δεν είμαι το μοναδικό μωρό που πρόκειται να γεννηθεί. Είμαστε δεκάδες και δεκάδες καθ' οδόν, η γέννηση των επόμενων είναι ήδη προγραμματισμένη από καιρό. Οι δεκάδες θα γίνουν εκατοντάδες, οι εκατοντάδες χιλιάδες. Θα δημιουργήσουμε έναν πραγματικό στρατό!

Η φαρδιά περιφέρεια της μαμάς θα διευκολύνει τον σκοπό μου: θα μπορέσω να δω χωρίς προσπάθεια, ανοίγοντας τον δρόμο για τους μελλοντικούς μου αδερφούς και αδερφές, γιατί η μαμά ορκίστηκε στον Φύρερ μας ότι θα του χαρίζει ένα παιδί τον χρόνο.

Όσο για τον πατέρα μου, είναι λιγάκι δύσκολο να σας μιλήσω πιο συγκεκριμένα γι' αυτόν. Δεν ξέρω ποιος είναι.

Δεν άκουσα ποτέ τον ήχο της φωνής του. Δεν τον γνωρίζω. Και δε θα τον γνωρίσω ποτέ. Έτσι συμβαίνει με εμάς τα παιδιά του μέλλοντος. Δεν έχουμε παρά έναν και μοναδικό πνευματικό πατέρα: τον Φύρερ. Ο βιολογικός μου πατέρας δε συνάντησε τη μητέρα μου παρά μία και μοναδική φορά. Μια νύχτα. Για να γίνει η σύλληψή μου. Ξέρω ότι είναι *στουρμπανφύρερ* στους Βάφεν-Ες Ες, δηλαδή ταγματάρχη. Δύο ακόμα βαθμούς και θα γίνει συνταγματάρχη. Δε θα δυσκολευτεί, όταν αρχίσει ο πόλεμος θα σκοτώσει πολλούς εχθρούς και θα πάρει τους απαιτούμενους βαθμούς.

Αργότερα, ελπίζω να έχω κι εγώ μια όμορφη μαύρη στολή σαν κι εκείνον.

Στην αρχή, χωρίς να υποψιάζεται τι την περίμενε, η μητέρα μου συμπλήρωσε μια αίτηση για μια θέση *σβέστερ*, που σημαίνει «νοσοκόμα». Έγραψε ένα γράμμα και της απάντησαν καλώντας τη στα γραφεία της Χέρτσογκ-Μάξστρασσε. Εκεί πέρασε μια σειρά από εξετάσεις. Τη ζυγίσανε. Τη μετρήσανε. Όρθια. Καθιστή. Οκλαδόν. Γερμένη προς τα μπρος. Προς τα πίσω. Μελέτησαν το σχήμα του κρανίου της και το μέτρησαν. Μέτρησαν επίσης το ύψος του μετώπου της, τη θέση των ματιών της και τη μεταξύ τους απόσταση. Μέτρησαν το μήκος της μύτης της, το πλάτος της, την καμπύλη της. Μέτρησαν το μήκος των χεριών της, των ποδιών της, του κορμού της. Μέτρησαν την απόσταση που χωρίζει τα χείλη της από το πιγούνι της, τα ζυγωματικά της από τη μύτη της. Μέτρησαν το ινίο της, τον λαιμό της. Οι γιατροί πρόφεραν καθαρά, ολοκάθαρα αριθμούς που οι γραμματείς σημείωναν σ' ένα μητρώο. Στη συνέχεια οι γραμματείς έκαναν προσθέσεις, αφαιρέσεις, πολλαπλασιασμούς των οποίων έγραφαν το αποτέλεσμα. Ση-

μείωσαν επίσης το χρώμα του δέρματος της μαμάς, των μαλλιών της και των ματιών της: λευκό, ξανθά, γαλανά. Ούτως ή άλλως, η μαμά ούτε που θα είχε διαβεί το κατώφλι των γραφείων αν το δέρμα της ήταν σκουρόχρωμο, αν είχε καστανά μαλλιά και μάτια. Αλλά οι γιατροί μελέτησαν το χρώμα του τριχώματος και στο υπόλοιπο σώμα της, και ήταν εξίσου ξανθό με τα μαλλιά της, αραιό, φυτρωμένο εκεί που έπρεπε, όπως έπρεπε.

Στη συνέχεια η μαμά πέρασε μπροστά από τις γιατρίνες, που την έβαλαν να γδυθεί εντελώς. Οι γιατρίνες εξέτασαν τα πάντα με τον μεγεθυντικό φακό. Τα πάντα. Ακόμα και εσωτερικά. Ειδικά εσωτερικά. Εκεί όπου θα έμπαινε το όργανο του μέλλοντα σεξουαλικού της συντρόφου. Για να κατασκευάσουν εμένα. «*Άλες ιν όρντνουνγκ!*» είπαν.

Συμπέρασμα, η μαμά δηλώθηκε «απολύτως κατάλληλη για επιλογή». Είναι η καλύτερη αξιολόγηση! Άλλες υπήρξαν λιγότερο τυχερές, δεν πέτυχαν παρά «μετρίως κατάλληλη» και άλλες, τελικά, «καθόλου». Αυτές οι συγκεκριμένες «μεταφέρθηκαν». Προσοχή! Πρόκειται για μια κωδικοποιημένη λέξη και δε σημαίνει σε καμία περίπτωση ότι μεταφέρθηκαν κάπου αλλού. Όχι, σημαίνει ότι «εξολοθρεύτηκαν».

Στα τσακίδια! Ράους! Καπούτ!

Υπάρχουν οι άσχημες λέξεις. Και οι κωδικοποιημένες λέξεις. Μαζί μου μπορεί κανείς να χρησιμοποιήσει τόσο τις μεν, όσο και τις δε. Οι μεν δε με σοκάρουν και ξέρω το κρυφό νόημα των δε. Εντάξει, όχι όλων, θα χρειαστεί να μάθω έναν μακρύ κατάλογο καθώς θα μεγαλώνω. Θα μάθω επίσης και τις κωδικές ονομασίες. Άκρως σημαντικές, οι κωδικές ονομασίες. Το πρόγραμμα των επόμενων χρόνων, εμπνευσμένο από τον Φύρερ μας, έχει περάσει από κόσκινο. Σας δίνω ένα παράδειγμα: προς το παρόν, εγώ και οι

μικροί μου σύντροφοι πρέπει να γεννηθούμε με τη μέγιστη μυστικότητα. Κανένας ακόμα δεν ξέρει τι σημαίνει στην πραγματικότητα *Λέμπενσμπορν*, η κωδική ονομασία του προγράμματός μας. Θα σας το αποκαλύψω, αλλά μην το πείτε πουθενά. Σημαίνει «πηγή ζωής».

Μιας ζωής προγραμματισμένης. Ρυθμισμένης σύμφωνα με ακριβείς παραμέτρους, εκ των προτέρων καθορισμένες. Μιας ζωής που τρέφεται από τον θάνατο.

Ας επανέλθουμε στη μαμά. Τίποτα ακόμα δεν είχε κατακτηθεί. Είναι πολύ δύσκολο να γίνεις μια επιτυχημένη *σβέστερ*! Δεν είναι δεδομένο ότι θα συμβεί με την πρώτη. Αν και η μαμά τα είχε καταφέρει να περάσει με επιτυχία το πρώτο μέρος της εξέτασης, έμενε ακόμα να περάσει το δεύτερο. Χρειάστηκε να συγκεντρώσει όλες τις αποδείξεις της καταγωγής της από τη νορδική φυλή και να τις παρουσιάσει στους συμβούλους αναπαραγωγής, σε ένα άλλο γραφείο, εκείνο του RuSHA (είναι το ανώτερο Γραφείο της φυλής και του πληθυσμού). Προσκόμισε τα έγγραφα που αποδείκνυαν ότι οι πρόγονοί της ήταν Γερμανοί από το 1750, ότι έχαιραν άκρας υγείας και ότι, μέσα στις φλέβες τους, δεν κυλούσε η παραμικρή σταγόνα σλαβικού αίματος. Πόσο μάλλον εβραϊκού... Κι έτσι, να 'μαστε τώρα εδώ!

Σ' αυτό το σημείο είναι που έχω κάποιες ανησυχίες. Γιατί τα έγγραφα είναι μια χαρά, αλλά άμα δεν έχεις το ίδιο το άτομο απέναντί σου, πώς να είσαι σίγουρος; Θέλω να πω, αν, για παράδειγμα, ο προ-προ-προ-πάππους μου είχε τη φαινή ιδέα να κοιμηθεί με μια Εβραία, θα μπορούσε ίσως, μέσα από τη μυστηριώδη διαδικασία της υποδοθηούμενης αναπαραγωγής, μία σταγόνα αίματος αυτού του κατώτερου πλάσματος να κάνει την επανεμφάνισή της μέσα στο δικό μου το αίμα και να το μολύνει, να το λερώσει;;; Θα

ήταν τρομερό!... Πώς μπορώ να το ξέρω; Πώς; Είναι αδύνατον.

Το μόνο βέβαιο είναι πως είμαι αγόρι. Ναι, τουλάχιστον όσον αφορά αυτό το ζήτημα δεν υπάρχει καμία αμφιβολία: η απόδειξη: αυτό το μικρό εξογκωματάκι στη βάση της κοιλιάς μου. Είναι το φύλο μου. Αρσενικό. Είμαι πολύ ευχαριστημένος που δεν είμαι κορίτσι! Γιατί τα κορίτσια, όταν γίνουν γυναίκες, πρέπει να υποταχθούν στον νόμο των τριών Κ: *Κίντεο, Κίχε, Κίρχε*.²

Ενώ εγώ, προτιμώ το Κ των Κρουπ: άρματα μάχης, κανόνια, όπλα, πόλεμος...

Καλά! Ας αφήσουμε τις αρνητικές σκέψεις! Αδύνατον να κυλά εβραϊκό αίμα στις φλέβες μου. Δεν έχω να φοδηθώ τίποτα.

Γιατί υπάρχει ο πατέρας μου.

Πράγμα που με φέρνει στο τρίτο μέρος των εξετάσεων που πέρασε η μαμά. Ύστερα από την εξονυχιστική παρατήρηση στην οποία την υπέβαλαν οι ειδικοί της αναπαραγωγής, ύστερα από τη μελέτη των προγόνων της, της ζήτησαν να τους στείλει μια φωτογραφία της με μαγιό. Οι γιατροί και οι γιατρίνες μελέτησαν λοιπόν τη φωτογραφία (πιστεύω ότι έκαναν και πάλι μετρήσεις) και την τοποθέτησαν δίπλα σε κάποιες άλλες φωτογραφίες: εκείνες των αξιωματικών των Εξ Ες με μαγιό επίσης. Για να βρουν ποιος θα ήταν ο καλύτερος δυνατός συνδυασμός, η καλύτερη δυνατή συνένωση. Φανταστείτε ότι έχετε έναν επιδήτορα και θέλετε να τον βάλετε να αναπαραχθεί: δε θα διαλέξετε την καλύτερη σε επίδοση φοράδα για να διασφαλίσετε το βέλτιστο δυνατό αποτέλεσμα; Με τι κατασκευάζει ο Κρουπ, για τον οποίο ο Φύρερ μας είναι τόσο περήφανος,

---

2. Παιδιά, κουζίνα, εκκλησία.

τα κανόνια του, αυτά που θα στραφούν σύντομα στους εχθρούς μας για να τους εξολοθρεύσουν; Με το καλύτερο ατσάλι φυσικά! Και το καλύτερο ατσάλι είναι κι εκείνο αποτέλεσμα της συγχώνευσης των καλύτερων υλικών. Θα έπρεπε λοιπόν κι εγώ να προέλθω από τη συνένωση των πιο ευγενών σωμάτων. Γι' αυτό οι γιατροί και οι γιατρίνες, εξετάζοντας τις φωτογραφίες, διάλεξαν τον πατέρα μου. Ξανθός, γαλανά μάτια, μεγαλόσωμος, νευρώδης... Να μην τα ξαναλέμε.

Επομένως, αν ποτέ μια τοσοδά μικρή, μικρούτσικη, μικροσκοπική σταγόνα εβραϊκού αίματος επιχείρησε να κάνει την επανεμφάνισή της, είμαι σίγουρος ότι το τακτοποιήσε ο πατέρας μου εκείνη τη νύχτα που συνευρέθηκε με τη μαμά, εδώ, στο Σταϊνχέρινγκ, σε ένα άλλο κτίριο από αυτό όπου πρόκειται να γεννηθώ.

Α! Πρέπει να σας πω δυο λόγια για το Σταϊνχέρινγκ. Είναι ευχάριστο να σας τα διηγούμαι όλα αυτά, περνάει και η ώρα με τη συζήτηση και έτσι πλησιάζουμε τα μεσάνυχτα της 20ής Απριλίου, της ημέρας της γέννησής μου.

Το σπίτι, πιο πριν, ήταν άσυλο. Ένα άσυλο για τους διανοητικά ασθενείς, τους καθυστερημένους, τους ηλίθιους, εν πάση περιπτώσει για όλα αυτά τα άχρηστα πλάσματα που ζουν εις βάρος της υπόλοιπης κοινωνίας. Τα παράσιτα. Τους «μετέφεραν». (Δεν υπάρχει λόγος να επαναλαμβάνομαι, θυμάστε τι σημαίνει αυτό, έτσι δεν είναι;) Στη συνέχεια, πραγματοποίησαν μεγάλες κατασκευαστικές επεμβάσεις προκειμένου να τροποποιήσουν το άσυλο. Η αλλαγή έπρεπε να είναι ριζική. Μια αλλαγή των πάντων, με γνώμονα τη διαφορά ανάμεσα στους παλιούς οικότροφους και στους καινούριους. Οι παλιοί αντιπροσώπευαν το όνειδος της πατρίδας, οι καινούριοι την τιμή της.

Πρώτα απ' όλα απολύμαναν τους χώρους και στη συνέχεια έφτιαξαν σαλόνια, τραπεζαρίες, αίθουσες τοκετών, εξεταστήρια, θεραπευτήρια, κοιτώνες για τις νεαρές μητέρες, βρεφοκομείο για τα μωρά, βεράντες. Χρειάστηκε να χτίσουν τοίχους, να τοποθετήσουν χωρίσματα, να περιτοιχίσουν το πάρκο και να φυτέψουν δέντρα ψηλά για να μας προστατέψουν από τα αδιάκριτα βλέμματα. Ένα τεράστιο εργοτάξιο που ολοκληρώθηκε σε ελάχιστο χρόνο χάρη στα πολύτιμα εργατικά χέρια που δούλεψαν χωρίς ανταμοιβή: κρατούμενους που ήρθαν από το Νταχάου – ένα στρατόπεδο συγκέντρωσης όπου είναι φυλακισμένοι οι Μάρτυρες του Ιεχωβά, οι ομοφυλόφιλοι καθώς και οι αντίπαλοι του Φύρερ και του καθεστώτος. (Δυστυχώς υπάρχουν! Αλλά πολύ σύντομα, πάει τέλειωσε, θα «μεταφερθούν» και αυτοί!) Δούλεψαν νύχτα μέρα, χωρίς διαλείμματα, και έτσι έφτιαξαν το *Χάμι* μας, καθώς και το κτίριο στο οποίο αναφερόμαστε προ ολίγου. Εκεί όπου έλαβαν χώρα οι συνεντεύξεις. Οι συνενώσεις.

Είναι ένα πιο μικρό κτίριο. Στο εσωτερικό υπάρχει μια αίθουσα μουσικής, μια τραπεζαρία –σε γενικές γραμμές, τα επιλεγμένα ζευγάρια δειπνούν όλα μαζί προτού κάνουν αυτό που είναι να κάνουν– και υπνοδωμάτια. Τα υπνοδωμάτια δεν είναι το ίδιο φιλόξενα όπως οι κοιτώνες του *Χάμι*. Αυτό έχει γίνει επίτηδες. Δεν υπάρχουν περιττά έπιπλα: ένα κρεβάτι, ένα τραπέζι, ένα μεγάλο παράθυρο. Τίποτε άλλο. Το φως είναι πολύ δυνατό εκεί μέσα. Το ίδιο και το κρύο. Όστε το ζευγάρι να μη διαρκέσει πάρα πολύ. Όστε οι ερωτικοί σύντροφοι, αν τυχόν και νιώσουν έλξη –πράγμα που δεν αποτελεί τον κανόνα– να μην αντλούν ευχαρίστηση από αυτό που κάνουν. Φαίνεται πως υπάρχουν κοπέλες που επιχειρούν να διαφύγουν την τελευταία στιγμή, όταν καταλαβαίνουν τι είναι αυτό που

αναμένεται από μια *σθέστερ*. Δηλαδή τι νόμιζαν; Ότι θα διάλεγαν τον ερωτικό τους σύντροφο και θα ζούσαν τον τέλειο έρωτα; Τι αφέλεια! Τι δειλία! Πρέπει να επωφεληθούμε από τους άντρες όσο είναι ζωντανοί. Πολλοί από αυτούς θα πέσουν στο πεδίο της τιμής. Οι γεννήσεις θα μειωθούν. Μα η Γερμανία δεν πρέπει να είναι ένα έθνος γηραιών ανθρώπων. Πρέπει να προνοήσουμε! Από τώρα! Εξ ου και ο προγραμματισμός μας.

Το ζευγάρι είναι πλέον ΕΝΑ ΚΑΘΗΚΟΝ. Για να υπηρετήσει κανείς την πατρίδα. Για να τη βοηθήσει να δγει από το σκοτάδι και να την οδηγήσει στο φως. Το ζευγάρι δεν πρέπει να είναι απόλαυση. Η σεξουαλική ζωή (το επαναλαμβάνω, δε φοβάμαι τις λέξεις και γνωρίζω ήδη ένα σωρό πράγματα) δεν είναι πια μια προσωπική υπόθεση, είναι μια υποχρέωση, ένα ιερό καθήκον αφιερωμένο σε υψηλούς σκοπούς. Ακόμα κι αν πονάει. Ακόμα κι αν είναι δύσκολο.

Νομίζω ότι η μαμά πόνεσε όταν συννευρέθηκε με τον πατέρα μου.

Νομίζω ότι δε γνώριζε την έννοια της κωδικής ονομασίας *σθέστερ*.

Νομίζω ότι κι εκείνη παραλίγο να κάνει πίσω και να το σκάσει. Αλλά ο μέλλοντας πατέρας μου και εγώ την εμπυχώσαμε. Ο πατέρας μου, δίνοντάς της να πει ένα ποτηράκι σναπς για να τη ζεστάνει ώστε να χαλαρώσει και να προετοιμαστεί για το καθήκον της. Και όσο για μένα, εμένα που τότε δεν ήμουν παρά μια αόριστη ιδέα μέσα στο μυαλό της μητέρας μου, μόνο μια εσωτερική φωνή, δε στάματα να την τονώνω επαναλαμβάνοντάς της: «Πρέπει να το κάνεις, μαμά! Πρέπει! Για το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα! Για το Ράιχ! Για τα χίλια χρόνια της αυτοκρατορίας του! Για το μέλλον!». Οπότε κάρφωσε τα μάτια της στο

πορτρέτο του Φύρερ που ήταν κρεμασμένο στον τοίχο μέσα στο φωτεινό και κρύο δωμάτιο. Έσφιξε τα δόντια της και το υπέμεινε.

Το έκανε.

Και να 'μαι.

Και τώρα που είναι πια περασμένα μεσάνυχτα, ώρα να πηγαίνω.

Βγαίνω!

Γρήγορα! Όσο πιο γρήγορα γίνεται! Θέλω να είμαι ο πρώτος του *Χάιμ* μας που θα γεννηθεί στις 20 Απριλίου. Μέσα στις αίθουσες τοκετών έχω ήδη ένα σωρό πιθανούς αντιπάλους. Πρέπει να τους ξεπεράσω, έστω και για ένα δευτερόλεπτο.

Ενθαρρύνετέ με!

Συγκεντρωθείτε σε αυτό που σας είπα πριν: ΠΡΕΠΕΙ να είμαι ξανθός. ΠΡΕΠΕΙ να έχω γαλανά μάτια. ΠΡΕΠΕΙ να είμαι γρήγορος.

Νευρώδης.

Ανθεκτικός.

Σκληρός.

Σαν το ασάλι των Κρουπ.

Είμαι το παιδί του μέλλοντος. Το παιδί που συνελήφθη χωρίς ίχνος αγάπης. Χωρίς Θεό. Χωρίς Νόμο. Χωρίς τίποτε άλλο παρά δύναμη και οργή.

Χάιλ Χίτλερ!